

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.948 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, en X en X, van onbepaalde nationaliteit, op 6 februari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Eerste verzoekende partij diende op 7 mei 2001 een asielverzoek in, waarbij zij verklaarde op 6 mei 2001 samen met tweede en derde verzoekende partij - op dat moment nog minderjarig - België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 7 mei 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Eerste verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 5 maart 2002 nam de adjunct-Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Eerste verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nummer 121.982 van 31 juli 2003 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.5. Eerste verzoekende partij diende bij schrijven gedateerd op 27 augustus 2003 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Bij vonnis van 24 juni 2004 van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij staatloos is.

1.7. Op 19 juni 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de bij schrijven van 27 augustus 2003 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd. Eerste verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.8. Bij schrijven gedateerd op 1 februari 2008 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. Op 6 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoekende partijen op 15 januari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“(…) in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds mei 2001 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, dat mevrouw Nederlandse taalles volgt, dat zij sociale relaties heeft opgebouwd, dat zij een aanbevelingsbrief en een getuigschrift van achtbaarheid vanwege de Burgemeester van Waregem kan voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon en dochter betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig zijn en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar zoon en dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 05.03.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar op 07.03.2002 betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende had bij de Raad van State schorste de asielpprocedure niet, noch opende het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Deze procedure werd trouwens afgesloten op 31 juli 2003 (Rvst arrest nr. 121982).

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk dd. 24.06.2004, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. De advocaat van betrokkene haalt aan dat zijn cliënte over geen reispas of identiteitsbewijs beschikt maar zij was in het bezit van Joegoslavische identiteitsdocumenten tot 1990. De Macedonische nationaliteitswet voorzag dat personen die in Macedonië waren geboren maar in het buitenland verbleven op het moment van de onafhankelijkheid in 1991, niet automatisch de Macedonische nationaliteit verwierven. Ze moesten een aanvraag indienen en dit vóór 23 november 1992. Betrokkene, die kort na de geboorte van haar zoon terugkeerde naar Macedonië, heeft nagelaten dit te doen en bezit aldus de Macedonische nationaliteit niet. Betrokkene legt dan ook een attest voor waaruit blijkt dat ze niet van Macedonische nationaliteit is. Dit sluit echter geenszins uit dat ze nog een verblijfsrecht in Macedonië zou kunnen genieten. Betrokkene toont onvoldoende aan dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht in Macedonië beschikt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo. Betrokkene woonde namelijk een groot deel van haar volwassen leven in Prizren (volgens eigen verklaringen van 1975 tot 1989) en haar kinderen werden er geboren. Omwille van haar afkomst en het feit dat haar kinderen in Kosovo geboren zijn, bestaat er voor haar geen enkel risico om terug te keren naar Kosovo. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat betrokkene zich niet zou kunnen richten tot de Macedonische of Kosovaarse autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

De advocaat van betrokkene verwijst naar een dossier (5053700 – M. V.) en naar een arrest van de Raad van State (waarin gesteld werd dat een weigering van regularisatie voor erkende staatlozen zelfs een onmenselijk en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van art. 3 EVRM) omdat de situatie van betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie van mijnheer (M.) en de situatie waarin dit arrest gevelde is. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert.

Wat de verwijzing naar artikel 27 en 32 van het Verdrag van New York betreft. Artikel 27 bepaalt slechts 'identiteitspapieren te zullen verstrekken aan de staatloze vreemdeling die niet in het bezit is van een geldig reisdocument'. Betrokkene toont echter niet aan dat zij niet over een reisdocument zou kunnen beschikken. Ook de verwijzing naar artikel 32 kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar bij de verwijzing naar dit artikel de woorden 'regelmatig verblijf' uit het oog wordt verloren. Artikel 32 geldt enkel ten aanzien van staatlozen met een regelmatig verblijf wat hier niet het geval is (Hof van Beroep te Gent – 1e kamer: terechtzitting van 21.06.2007 kenmerk: 2006/RK/108).

Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige documenten en/of financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. (...)”

De tweede beslissing, die verzoekende partijen eveneens op 15 januari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene en haar toen nog minderjarige kinderen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 05.03.2002*
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.05.2001. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur - meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel -, en van de artikelen 25, 27 en 31 van het Verdrag van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen, ondertekend te New York en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (hierna: het Staatlozenverdrag). Verzoekende partijen stellen daarnaast dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.1.1. Er dient in de eerste plaats te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden, zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.1.2. In de mate dat verzoekende partijen inhoudelijke kritiek uiten op de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en stellen dat een manifeste appreciatiefout werd begaan, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de

Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.1.2.1. Eerste verzoekende partij betwist het standpunt van het bestuur dat het feit dat zij erkend is als staatloze niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, daar in casu niet op voldoende wijze duidelijk gemaakt wordt dat zij zich niet zou kunnen richten tot de Macedonische of Kosovaarse autoriteiten teneneinde van daaruit de aanvraag om machtiging in te dienen. Eerste verzoekende partij stelt dat uit het verlies van het burgerschap immers voortvloeit *“dat zij geen verblijfsrecht meer heeft in haar land van gewoonlijk verblijf in het buitenland”*. Eerste verzoekende partij legt echter geen stuk voor uitgaande van de Kosovaarse of Macedonische autoriteiten teneinde haar stelling te onderbouwen. Eerste verzoekende partij maakte weliswaar een attest over waaruit blijkt dat zij geen onderdaan is van de Macedonische Republiek, doch in dit document wordt geenszins gesteld dat eerste verzoekende partij er geen verblijfsrecht meer zou genieten of kunnen verwerven. Eerste verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij lijkt te willen aangeven dat het feit dat een persoon zijn nationaliteit verliest steeds automatisch tot gevolg heeft dat deze persoon ook zijn verblijfsrecht verliest en niet meer in staat is terug te keren naar het land waar hij voorheen verbleef en dit gegeven derhalve niet dient aangetoond te worden. Het verlies van een nationaliteit leidt echter niet altijd tot het verlies van een verblijfsrecht. In dit verband kan, bij wijze van voorbeeld, verwezen worden naar de regeling vervat in artikel 10, § 1, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet waarbij een verblijfsrecht wordt toegekend aan de Belgische vrouw die haar nationaliteit heeft verloren ingevolge het huwelijk of ingevolge de verwerving van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon, omdat de staatloosheid niet noodzakelijk leidt tot het verlies van een recht op verblijf, derhalve motiveren dat eerste verzoekende partij onvoldoende aantoonde dat zij de nodige stappen ondernam om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht in Macedonië beschikt en dat zij niet aantoonde niet te kunnen terugkeren naar Kosovo. Eerste verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar een brief van de

ambassade van de Republiek Servië en de gevolgen die aan een identieke brief werden gegeven in een ander dossier, nu nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat zij enige band met de Republiek Servië zou hebben. Het feit dat in deze brief gesteld wordt dat een vreemdeling om het Schengengrondgebied te verlaten over een reistitel dient te beschikken is voorts correct, maar levert niet het bewijs dat eerste verzoekende partij hiervoor geen beroep kan doen op de Macedonische of Kosovaarse autoriteiten.

Verzoekende partijen verwijzen nog naar een arrest van de Raad van State (RvS 23 september 1998, nr. 75.896) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 24 juli 2007, nr. 1.885) doch tonen niet aan dat hun situatie vergelijkbaar is met de omstandigheden die aanleiding gaven tot de geciteerde arresten, waardoor deze loutere verwijzing niet nuttig is.

Het feit dat in een overweging van een arrest van het Arbeidshof gesteld wordt dat eerste verzoekende partij niet kan gerepatrieerd worden is evenmin dienstig. Uit het feit dat eerste verzoekster niet zou kunnen gerepatrieerd worden, kan immers niet afgeleid worden dat eerste verzoekende partij niet vrijwillig de nodige stappen zou kunnen ondernemen om zich in regel te stellen met de vereisten van de Belgische immigratiewetgeving.

In de mate dat verzoekende partijen zich nog wensen te beroepen op een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 5 februari 2003 en aangeven dat *“de rechter stelde dat een gemis aan een geldige reistitel gecompenseerd moet worden door het afleveren van een verblijfstitel”* kan het volstaan te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie waaruit blijkt dat het Staatlozenverdrag de verdragsluitende staten niet oplegt een verblijfsrecht te verlenen aan de erkende staatlozen en dat *“het onderdeel dat ervan uitgaat dat een vreemdeling die illegaal in het land verblijft en naderhand als staatloze wordt erkend, door het enkele feit van zijn erkenning als staatloze het statuut van illegale vreemdeling verliest en voortaan als een rechtmatig verblijvende vreemdeling moet worden beschouwd, faalt naar recht”* (Cass. 19 mei 2008, AR S070078N).

Verzoekende partijen lichten nog toe dat, overeenkomstig artikel 13 van de wet van 14 augustus 1974 betreffende de afgifte van paspoorten, enkel vreemdelingen die over een onbeperkte verblijfsvergunning in België beschikken van de Belgische autoriteiten een reisdocument kunnen verkrijgen. Aangezien in de bestreden beslissingen nergens gesteld wordt dat verzoekende partijen zich dienen te wenden tot de Belgische autoriteiten, maar daarentegen uitdrukkelijk wordt aangegeven dat *“niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat betrokkene zich niet zou kunnen richten tot de Macedonische of Kosovaarse autoriteiten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen”* en gezien het gegeven dat de omstandigheid dat men geen onderdaan van een land meer is, niet uitsluit dat men tot dit land wordt toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert, is de verwijzing naar deze wetsbepaling niet dienstig.

Ook door te stellen dat het gegeven dat eerste verzoekende partij voorheen over een Joegoslavisch paspoort beschikte irrelevant is en door te benadrukken dat zij tijdens haar asielaanvraag verklaarde wat haar situatie was, tonen verzoekende partijen geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partijen de hulp kunnen inroepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige reisdocumenten en financiële steun te krijgen voor de terugreis en verzoekende partijen deze stelling niet betwisten.

Bijgevolg moet worden besloten dat in de eerste bestreden beslissing op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid wordt gesteld dat de staatloosheid van eerste verzoekende partij niet als een buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. Verzoekende partijen geven weliswaar aan de feiten anders te appreciëren dan het bestuur,

doch hiermee tonen zij niet aan dat het bestuur de verblijfsreglementering heeft miskend, zodat hun kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden aktes kan leiden.

2.1.2.2. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert verder dat de bewering van verzoekende partijen dat geen rekening gehouden werd met hun integratie feitelijke grondslag mist. Verzoekende partijen betwisten daarnaast het standpunt dat de integratie en de scholing tijdens hun verblijf geen buitengewone omstandigheden zijn. Zij verwijzen in dit verband opnieuw naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekende partijen blijven evenwel opnieuw in gebreke aan te tonen dat zij zich in een situatie bevinden die volledig overeenstemt met de situatie die aanleiding gaf tot de door hen aangevoerde rechtspraak, zodat zij zich niet dienstig op deze rechtspraak kunnen beroepen.

De Raad benadrukt verder dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Er kan in casu niet ingezien worden hoe het feit dat verzoekende partijen goed geïntegreerd en opgeleid zijn in België het voor hen moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). De integratie en gevolgde scholing kunnen daarentegen een machtigingsaanvraag via de reguliere procedure enkel eenvoudiger maken. In de eerste bestreden beslissing wordt er voorts op gewezen dat tweede en derde verzoekende partij ondertussen meerderjarig zijn geworden, dat zij niet langer schoolplichtig zijn en dat geen bewijzen zijn voorgelegd dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde een hogeschool of een universiteit, zijn ingeschreven. Volgens de huidige vaste rechtspraak van de Raad van State kan een scholing tijdens illegaal verblijf in regel bovendien niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de integratie en scholing niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een mogelijke tewerkstelling als buitengewone omstandigheid, dient te worden vastgesteld dat zij dit gegeven niet hebben aangevoerd in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Het bestuur diende derhalve met dit gegeven geen rekening te houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekende partijen betogen nog dat evenmin rekening werd gehouden met enerzijds een aanbevelingsbrief en een getuigschrift van achtbaarheid van de burgemeester van de stad Waregem en anderzijds een brief van voormalig eerste minister Yves Leterme. De Raad dient er echter op te wijzen dat verzoekende partijen deze brieven aanbrachten om hun integratie in de Belgische samenleving aan te tonen en dat verwerende partij heeft gemotiveerd waarom de integratie in casu niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid betwist trouwens de integratie van verzoekende partijen niet, doch stelt dat deze integratie in casu niet verhindert dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de plaats van verblijf of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zoals hierboven gesteld, kan deze beoordeling niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De Raad stelt bovendien vast dat de aanbevelingsbrief en het getuigschrift van achtbaarheid van de burgemeester van de stad Waregem uitdrukkelijk worden vermeld in de eerste bestreden beslissing.

2.1.2.3. Verzoekende partijen betogen vervolgens dat de in de eerste bestreden beslissing opgenomen stelling - dat in afwachting van een omzendbrief die in de regeringsverklaring is aangekondigd de huidige regels onverkort gelden - incorrect is. Zij lichten toe dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens voorziet dat enkel rechtsnormen kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

De Raad kan slechts opmerken dat verzoekende partijen uitgaan van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers niet gesteld dat enkel rechtsnormen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, doch wel dat de interpretatie van het begrip '*buitengewone omstandigheden*' zoals omschreven in de huidige bestuursrichtlijnen blijft gelden in afwachting van eventuele nieuwe richtlijnen. Verzoekende partijen kunnen derhalve niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat een nieuwe voorwaarde wordt gesteld met betrekking tot de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen voorts stellen dat uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 28 augustus 2008, nr. 15.247) blijkt dat rekening dient gehouden te worden met het regeerakkoord, moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen ook met betrekking tot de door hen ingeroepen rechtspraak uitgaan van een verkeerde lezing. In het arrest van de Raad van 28 augustus 2008 wordt immers geenszins gesteld dat een regeerakkoord zou dienen beschouwd te worden als een buitengewone omstandigheid of dat de door een vreemdeling als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen zouden moeten beoordeeld worden in het licht van een regeerakkoord. In het aangevoerde arrest wordt slechts gesteld dat indien een vreemdeling het regeerakkoord aanvoert als een buitengewone omstandigheid het bestuur dient te motiveren waarom het van oordeel is dat het regeerakkoord al dan niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

De Raad oordeelt dat het niet kennelijk onredelijk is om in een bestuurlijke beslissing aan te geven dat in afwachting van nieuwe beleidsrichtlijnen, de bestaande bestuurlijke instructies onverkort gelden.

2.1.2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

2.1.3. In zoverre verzoekende partijen verwijzen naar een mogelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet gesteld worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid met alle elementen betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag rekening heeft gehouden en dat de beslissing op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

2.1.4. Verzoekende partijen stellen nog dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is. Zij blijven evenwel in gebreke in concreto een schending van dit beginsel aan te tonen, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.1.5. Verzoekende partijen voeren tot slot een schending aan van de artikelen 25, 27 en 31 van het Staatlozenverdrag. Verzoekende partijen betogen dat uit de bepalingen van de artikelen 25 en 27 van het Staatlozenverdrag in casu voortvloeit dat van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kan verwacht worden dat hij hen een identiteitskaart verstrekt en hen een machtiging tot verblijf toekent. Zij stellen verder dat verwerende partij zich, gelet op artikel 31 van het Staatlozenverdrag, diende te onthouden van een maatregel tot uitwijzing bij gebreke aan redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

Artikel 25 van het Staatlozenverdrag luidt als volgt:

- “1. Wanneer de uitoefening van een recht door een staatloze normaal de medewerking zou vereisen van buitenlandse autoriteiten op wie hij geen beroep kan doen, zullen de Verdragsluitende Staten op wier grondgebied hij verblijft, zorg dragen, dat zodanige medewerking hem wordt verleend door hun eigen autoriteiten.*
- 2. De in lid 1 bedoelde autoriteit of autoriteiten zullen aan staatlozen de documenten of verklaringen verstrekken of onder haar toezicht doen verstrekken, welke normaal aan vreemdelingen zouden worden verstrekt door of door tussenkomst van hun nationale autoriteiten.*
- 3. De aldus verstrekte documenten of verklaringen zullen strekken tot vervanging van officiële bewijsstukken welke aan vreemdelingen door of door tussenkomst van hun nationale autoriteiten worden afgegeven, en zullen geloof verdienen behoudens tegenbewijs.*
- 4. Onverminderd de uitzonderingen welke ten gunste van behoeftigen worden toegestaan, mogen de in dit artikel genoemde diensten worden belast; maar deze heffingen moeten matig zijn en evenredig aan die welke aan de onderdanen voor soortgelijke diensten worden opgelegd.*
- 5. De bepalingen van dit artikel doen geen afbreuk aan de artikelen 27 en 28.”*

Artikel 27 van het Staatlozenverdrag stelt verder:

“De Verdragsluitende Staten zullen identiteitspapieren verstrekken aan elke staatloze op hun grondgebied, die niet in het bezit is van een geldig reisdocument.”

Artikel 31 van het Staatlozenverdrag stelt:

- “1. De Verdragsluitende Staten zullen een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet uitzetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.*
- 2. De uitzetting van een zodanige staatloze zal alleen mogen plaats vinden ter uitvoering van een besluit dat is genomen in overeenstemming met de wettelijk voorziene procedure. Behoudens indien dwingende redenen van nationale veiligheid zich daartegen verzetten, is het de staatloze toegestaan bewijs over te leggen om zich vrij te pleiten, alsmede zich te wenden tot een bevoegde autoriteit en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij die autoriteit of bij een of meer speciaal door die bevoegde autoriteit aangewezen personen.*
- 3. De Verdragsluitende Staten zullen een zodanige staatloze een redelijk uitstel gunnen teneinde hem in staat te stellen te pogen in een ander land rechtmatig toegelaten te worden. De Verdragsluitende Staten behouden het recht, gedurende dat uitstel, zodanige interne maatregelen toe te passen als zij noodzakelijk achten.”*

In eerste instantie moet worden geduid dat tweede en derde verzoekende partij niet aantonen staatloos te zijn, zodat zij zich niet dienstig op de bepalingen van het Staatlozenverdrag kunnen beroepen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat noch uit artikel 25, noch uit artikel 27 van het Staatlozenverdrag kan afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enig verblijfsdocument dient af te leveren aan een staatloze vreemdeling die volstrekt illegaal op het grondgebied verblijft. Artikel 25 van het Staatlozenverdrag is trouwens slechts van toepassing indien een apatride bij de uitoefening van een recht geen beroep kan doen op de buitenlandse autoriteiten op wie hij normaal een beroep dient te doen voor de uitoefening van dit recht. Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, toont eerste verzoekende partij niet aan dat zij zich niet zou kunnen richten tot de Macedonische of Kosovaarse autoriteiten. Artikel 27 van het Staatlozenverdrag

dat betrekking heeft op de afgifte van identiteitsdocumenten sluit niet uit dat vastgesteld wordt dat een staatloze niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 31 van het Staatlozenverdrag - dat verbiedt om een rechtmatig op het grondgebied vertoevende staatloze uit te zetten behoudens redenen van nationale veiligheid of openbare orde - kan de Raad slechts vaststellen dat geen van de verzoekende partijen een *'rechtmatig op het grondgebied verblijvende'* staatloze is en verzoekende partijen dus niet onder het toepassingsgebied van deze bepaling vallen.

Een schending van de artikelen 25, 27 en 31 van het Staatlozenverdrag wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.2. Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.